

KELLE MILLE

siljalill

2023 Pärnu

Toimetaja: Irene Õmblus
Illustraator: Krislin Jalakas
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-668-56-6

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Kellemille

Kellemille on krapsakas ja rõõmsameelne hallikassiniste silmadega linalakk. Kui ta sündis, sai ta nimeks Silleliis. Kui tirts oli endale juba jalad alla ja sõnad suhu saanud, tundus, et kõik teda ümbritsevad inimesed olid ta pärisnime ära unustanud. Nii hüütaksegi teda kodus, külas ja igal pool mujal **Kellemilleks**.

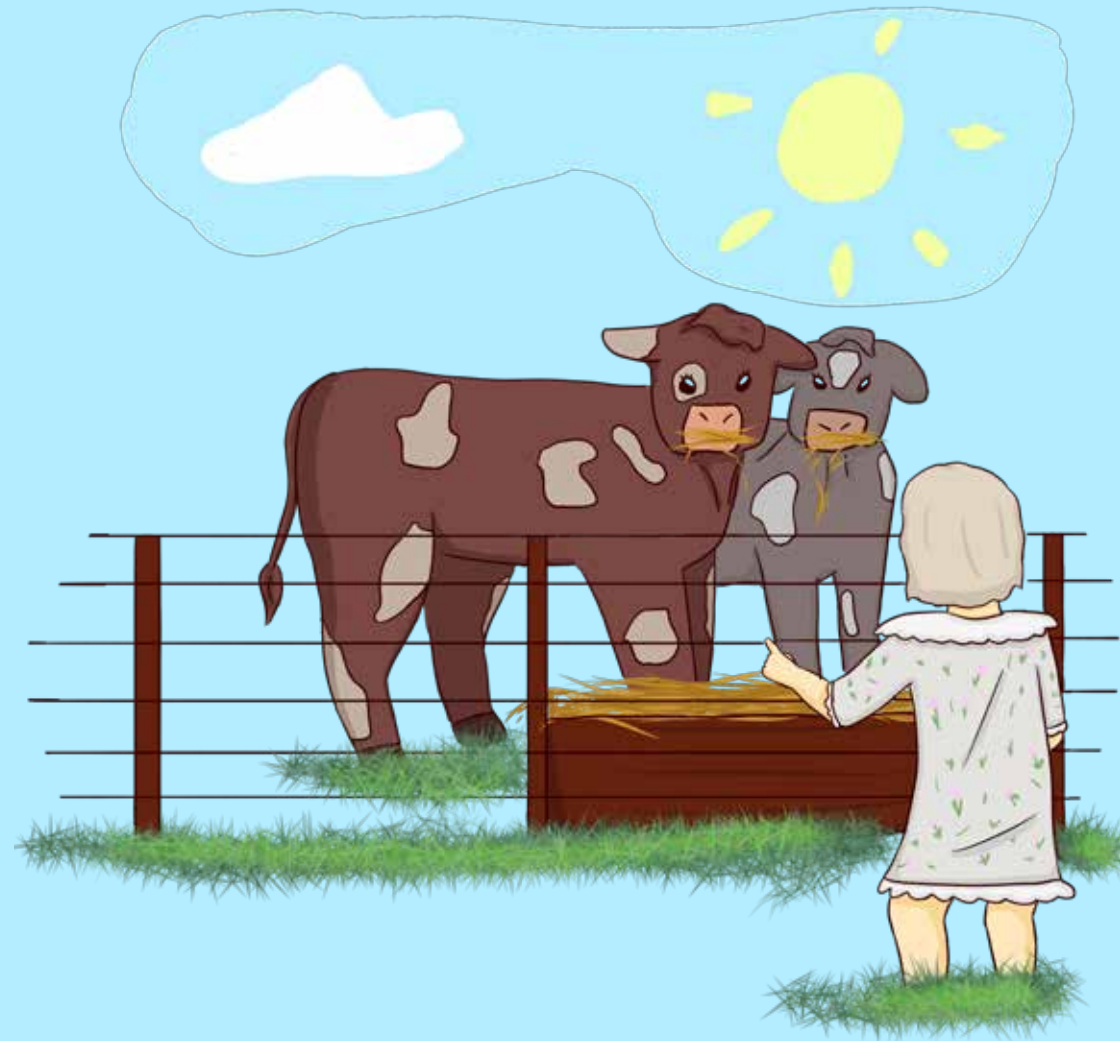
Kas **Kellemille** elab Aruvallas või Assamallas või koguni kusagil kolmandas külas, seda ma väga täpselt ei teagi. Kohe kindlasti ei ela ta linnas. Tema kodu asub teistest majadest veidi eemal, päris metsaservas.

Miljon miksi või kümme tuhat kellemillet

Arvata võib, et iga lapse peas kihutab ringi miljon miksi. Igas kodus kõlavad ju peaaegu pidevalt uudishimulikud küsimused. Miks peab hambaid pesema? Miks õue minnes tuleb teised riided selga panna? Miks laps ei tohi üksi metsa minna? Miks vihm on märg? Miks lehmad ja hobused ei ela linnas? Miks kastanid sügisel puu otsast alla kukuvad? Aga tammetõrud? Miks kalad ei pane silmi kinni? Miks ei tohi iga päev hästi palju kommi süüa? Need küsimused ei saa kuidagi otsa. Vahel jääb miksidele küll vahe sisse, aga üsna ruttu tekivad uued miksid, mis ka kõik vastuseid ootavad.

Kellemille küsib aga hoopis teistmoodi. Tema küsib, kellemille pärast haavalehed värisevad? Kellemille jaoks ema poest suure paki ostis? Kellemille lehmad karjamaal söövad? Kellemille juurde me sõidame? Kellemille seest pähkolid tulevad? Ja ikka nii edasi ja edasi. Eks seetõttu ongi ta just niisuguse hüüdnime saanud.

Kellemille kutsa ütleb auh?

Kellemille tunneb hääle järgi päris hästi peaaegu kõiki koeri, kes ümbruskonnas elavad. Kui ta kuuleb haukumist, siis teab ta teistelegi öelda, kas parasjagu teeb häält Tuksi või Reku, Bella või Tipa või hoopis Suller. Ühel õhtul, kui väljas hakkab juba pimedaks minema, kostub aga valjuhäälneline haukumine, mis pole ühegi **Kellemille** tuttava koera hääle moodi.

„Kellemille kutsa ütleb auh-auh?“ pärib **Kellemille** isalt aru.

Isa kuulatab, läheb siis korraks isegi õue ja kuulatab seal tähelepanelikumalt. Kui ta tuppa tagasi tuleb, on tal vastus lapse küsimusele olemas. „Haukujaid on peale koerte teisi. See, kes praegu haugub, on hoopis rebane. Küllap on ta kusagil üsna meie kodu lähedal, et seda nii hästi kuulda on.“

Seepeale otsib **Kellemille** kähku sahtlist välja oma joonistusploki ja värvipliatsid ning hakkab rebast joonistama. Ikka seda, kes metsas haugub. Ta teeb seda suure hoolega. Isegi tema keeleotsake poeb suust välja, et näha, kuidas üks ilus pilt valmis saab.

Isa paneb autole hääled sisse

Ühel laupäeval lõunasöögilauas räägivad ema ja isa, et peaks ühe sõidu ette võtma. Kellemille lõpetab just magustoidu söömise, kui ema ütleb, et nüüd tuleb vähe uhkemad riided selga panna ning siis on minek.

„Kellemille külla me läheme?” on tüdrukuke uudishimulik.

„Sõidame tädi Laura juurde. Tal on paari päeva pärast sünnipäev. Nädala sees ei saa me talle külla minna, nii et käime täna ära. Kuuled, isa paneb juba autole hääled sisse. Teeme nüüd kiiresti!”

Kellemille tahaks näha, kuidas isa neid hääli autosse paneb, kas ukse vahelt või akna kaudu. Mis hääled need üldse on, mida peab enne sõidu algust auto sisse panema? Peale mootorimürina pole kuulda küll mitte midagi.

Auto on teel vuranud vaevalt veerand tundi, kui **Kellemille** juba magama jääb. Autosõidud on tema jaoks alati hea une kaasa toonud. Nii ärkab ta nüüdki alles siis, kui auto tädi Laura hoovis seisma jääb.

Linnavanaema käib kukke vaatamas

Kellemille on külalised: metsavanaema ja linnavanaema ja tädi Laura ja onu Raul. Külaliste auks on **Kellemille** täna ka kodus vähe pidulikumad riided seljas. Söögilaua on kõiksuguseid maitsvaid toite. Kui suured inimesed hakkavad kohvi jooma, saab **Kellemille** oma klaasi sisse limonaadi. Selle kõrvale pakub ema küpsetatud õunakooki koos šokolaadijäätisega. Küll on maitsev!

Hiljem, kui isa ja onu Raul on väljas auto juures meestajuttu ajamas, kutsub Kellemille vaikelt linnavanaema endaga kaasa. Nad panevad kingad jalga ja lähevad õue. **Kellemille** võtab linnavanaemal käest kinni ja lausub: „Tule minuga kaasa, ma näitan sulle!”

Nii nad siis sammuvadki kahekesi üle õue kanala poole. Nüüd aga laseb **Kellemille** vanaema käest lahti ja jookseb ees. Kohe on näha, kuidas kukk kanala ees olevale aiale lendab ja seal suure häälega kirema hakkab.

„Näe, see on kukk!” õpetab **Kellemille**.

Linnavanaema vaatab ja muigab endamisi, siis aga imestab: „On ikka uhke lind küll!”

Heinategu

Kellemille on vanematega metsavanaema juures. Täna minnakse koos heina niitma. Isa pinnib vikatid teravaks ja torkab luisu taskusse. Metsavanaema võtab suure mannerguga kodust hapupiima väikesel metsalagendikul asuvale heinamaale kaasa.

Minnakse mööda sirget metsasihti. Kohale jõudes hakkavad suured inimesed kohe niitma. **Kellemille** saab omaette mängida ja niisama ringi vaadata. Kusagile kaugemale ta minna ei tohi. Ta peab kogu aeg olema teistele nähtav. Nii ei eksi üksinda kusa-gile ära.

Nelja-viie tunni pärast ongi kõik niidetud. Koos seatakse sammud vanaema kodu poole. Mannergus on veel hapupiimagi alles.

Metsas näevad kõik imelikku looma, kes mööda sihti samas suunas jookseb. Korraga jääb loom

seisma ja hetk hiljem on ta liikumatult pikali maas. Lähedalt vaadates ütleb isa, et see on kährik, kes on otsustanud surnut mängida. Kõik uudistavad looma ja lähevad siis edasi. Vanaemal tekib mõte loomakese jaoks veidi hapupiima maha kallata ja nii ta teebki. Loom ei liiguta ikka veel. Umbes 20 meetrit kaugemal keeratakse ringi ja nüüd on hea vaadata, kuidas kährik isuga hapupiima lakub. Huvitav, miks ta sihi pealt metsa ei keeranud, kui aru sai, et inimesed lähemale tulevad?

